

ΗΓΗΣΩ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΧΟΥΝ ΠΟΙΗΜΑΤΑ:

Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ
Μ. Α.
Ν. ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ
ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ
Ν. ΧΑΝΤΖΑΡΑΣ
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ
ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ
ΜΙΜΗΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΑΚΗΣ
SIEGFRIED
ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ
Κ. Ι. ΒΑΡΝΑΛΗΣ
Ν. Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ
ΛΟΕΓΓΡΙΝ

ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1907

Η Γ Η Σ Ω

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ίδρυμένη από τους: Κ. Βάρναλη, Μήτση Καλαμά, Ν. Καρβούνη, Α. Κουμαριανό, Ν. Α. Λαπαθιώτη, Α. Κ. Παλαμά, Γ. Ν. Πολίτη, Φ. Ν. Πολίτη, Ίωμπο Φιλύρα, Ν. Χαντζάρα.

Ἡ συνδρομὴ προπληρώνεται καὶ εἶναι 5 δρ. ἢ 5 φρ. χρ. τὴ χρονιά. Στέλνεται (καθὼς καὶ κάθε ἄλλο γράμμα) στὴ Σύνταξιν τῆς «Ἡγησώ», Ἀθήνα. Ἡ Ἡγησὴ πωλεῖται 50 λ. στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἐλευθερουδάκης, Ἑστίας, Μπέκ, Σακέτου.

ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1907

ΑΡΙΘΜΟΣ 4

ΣΥΡΤΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΧΟΡΕΥΕΤΑΙ ΘΛΙΒΕΡΑ

ΜΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

.. Στοῦ ὕπνου τὰ παλάτια — ἄχ! πεθαμένα μάτια..
κ' ἐσὺ βουβὸ πὺν μύρεσαι δοξάρι!

Μὲς τὰ ῥημοχαλάσματα τοῦ ξεχασμένου κάστρου
πλανιέται τὸ φεγγάρι..
διαβαίνει σάλες ἡσκιερές καὶ μαρμαρένιες σκάλες
ἀργοκατεβαίνει,
σέρνοντας πέπλα ἀπὸ σιγὴ καὶ θλίψη ὑφασμένα..

.. στοῦ ὕπνου τὰ παλάτια... Ἀχ! μάτια πεθαμένα...

Ξυπνοῦν οἱ ἡσκιοὶ οἱ βαρειοὶ μὲς τὰ μεγάλα ἀγκάδια..
Ξυπνοῦν θαμποκαλήματα καὶ πάλι σβοῦν στὰ βάθια..
Ξυπνοῦν λιθάρια καὶ κυλοῦν στ' ἀξέπνητα σκοτιάδια
καὶ βαρειαχοῦν τὰ βογαρητὰ ἀπὸ μουγγὰ πηγάδια..

.. Ὡ τρισβάθο ἐσὺ πὺν μύρεσαι δοξάρι!

Καὶ πάλι τὸ φεγγάρι
τις σκάλες ἀνεβαίνει, σ' ἓνα μπαλκόνι βγαίνει..
πέφτει στὸ ἄσπρο μάρμαρο, πέφτει σὰ χιόνι —
.. ἄχ, τί τὸ χιόνι λιώνει;..

Ήτανε μιὰ φορὰ στὸ μάρμαρο πεσμένα κάποια στήθια
(χιόνι! χιόνι!)
σὰν ἔσκαβεν ἡ ῥήγισσα τ' ὄριο ἀγόρι νὰ φιλήσῃ...
Ήτανε μιὰ φορὰ στὸ μάρμαρο χυμένα κάποια στήθια
(χιόνι! χιόνι!)
σὰν ἔσκαβεν ἡ ῥήγισσα τ' ὄριο ἀγόρι νὰ ἰδῇ τ' ἀγαπημένο
σκοτωμένο...
Ήτανε στὸ μάρμαρο... ἀπὸ τῶ μαλλιῶν της τὸ χρυσὸ μεταῖσι
κρεμασμένη... καὶ ἄργησε νὰ ξεψυχήσῃ...
.. Ἀχ! πεθαμένα μάτια στοῦ ὕπνου τὰ παλάτια...
κ' ἐσὸν τοῦ πόνου ἀκοίμιστο πὺν μύρεσαι δοξάρι!
Μὲς τὰ δημοχαλάσματα τοῦ ξεχασμένου κάστρου
πλανιέται τὸ φεγγάρι...
δλόβουβο
καὶ ἀπέλιδο
σὰ μιὰ ψυχὴ πὺν δέρνεται μονάχη,
σὰ μιὰ ψυχὴ πὺν ἀπὸ τάφο βγήκε πονεμένη
καὶ κάτι ψάχει...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Δέτε τὸν δλόφεγγο βοσκὸ
στὴ ζαφειρένια λαγκαδιὰ τοῦ οὐρανοῦ
πὺς στέκει μὲς τὰ προβατάκια του
τὰσημομαλλιασμένα...
καὶ ἡ γκλίτσα του ἡ χρυσή, κάτω ἀπ' τὴ ῥάχη τοῦ βουνοῦ
ἐγλίστησε στὴς λίμνης τὰ νερὰ
τὰ κοιμισμένα...
Ἀνθισαν γύρω ἀνάρια γλυκόχρωμα τὰστέρια,
κ' ἔνα ἀεράκι τοὺς μαδᾷ τὰ ὄρια φυλλαράκια...
Χωρὶς μιλιὰ,
ἀργασάλευτα,
τὰ συννεφάκια
κοπάδια βόσκουν στὴν αἰθέρια
πλαγιά...
.. καὶ ὁ βοσκὸς μ' δλόχρυσον παίζει τοὺς φλογέρα...

Πέρα
τρεμοδακρύζουν, αἰώνια ἀγκαλιασμένες,
τῆς Πούλιας οἱ ἐφτὰ Παρθένες...

.. Πέρα ἀκόμη
τῆς νεκρῆς Βασίλισσας ἡ κόμη
στὴν ὑπερχόσμια γλάρα
διάφανη
ἀνεμίζει...

.. Καὶ ἡ γαλανὴ Ἀφροδίτη,
ξέστηθη,
γενεὺ με λαχτάρα...

— Ἀχ! πάρε μ' ἔμνοστε βοσκὲ μαζί σου στὸν ἀθέρα,
χλωμὲ βοσκέ, χωρὶς μιλιὰ, μὲ τὴ χρυσὴ φλογέρα!—
μιὰ κοπελλιὰ,
ἀναγερετὴ στὸ στρῶμα,
ξεφωνίζει...

Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΤΙΚΙΑΣ ΤΟΥ

Σὰν ἔβγη ὁ νιὸς ὁ κυνηγός,
Ὅπου εἶναι ὠραῖες, ὅπου εἶναι ὠραῖες,
Μπρὸς στίς καλύβες πὺν θωροῦν
Τὸν λαχταροῦν ὅλες οἱ νέες,
Κ' ἡ ἀνυπόταχτη Μαρώ,
Τοῦ μυλωνᾶ ἡ νέα γυναῖκα,
Τοῦ μαραζᾶση μυλωνᾶ,
Περνᾷ καὶ λυώνει ἀπ' τὴν ἀγάπη
Μιὰ μέρα πὺν τὸν εἶχε βρεῖ
Στὸ δάσος, τὸ βαθὺ τὸ δάσος:
«Εἶς' ὁμορφος σὰν τὸ καρπὶ»
Ξέστηθη εἶπε τοῦ στὸ δάσος.

«Ένας καμπούρης σὲ φιλεῖ»
 Μὲ καταφρόνια ἐκείδς μιλεῖ της,
 Τ' ἀγόρι ὁ νιὸς ὁ κυνηγὸς
 Κ' ἐγύρισε τὴν κεφαλὴ της.
 Κ' ἡ ἀνυπόταχτη ἡ Μαρώ,
 Τοῦ μυλωνᾶ ἡ νέα γυναῖκα,
 Τοῦ μαραζάρη μυλωνᾶ,
 Εὐτὺς στὸ μύλο ξεκινᾷ.
 Στὰ στήθη τὰ ἐπιθυμητὰ
 Τὰ δοῦσα λύνει τὰ μαλλιά της·
 Γλυκὰ μιλεῖ, καλεῖ τ' ἀντρός της·
 » Καλέ μου ἔλα στὸν ποταμὸ
 » Τὸν ποὺ ἀγαπῶ νὰ ἰδῇς τὸ νιό μου·
 » Ποὺ τὸ γλυκὸ κορμί μου αὐτὸς
 » Μοῦ χαίρεται ὁ ἀγαπητός·
 » Σκύψε νὰ ἰδῇς καὶ τὸ βραδὺ
 » Ἐλα στὴν κλίνη τὴ χρυσή μου·
 » Σκύψε νὰ ἰδῇς καὶ τὸ βραδὺ
 » Χαίρεσαι τὸ γλυκὸ κορμί μου».
 Καὶ στὴ βουβὴ τὴ μοναξιά
 Ποὺ τὸ γοργὸ κυλάει τὸ ῥέμα
 Δὲν εἶδαν τὰ ἔργα τὰ φριχτά,
 Στὰ χέργια της δὲν ἔχυνε αἷμα.
 Δὲν ἄκουσε κανεὶς κανεὶς
 Ἐκεῖ τὸν τρόμο τῆς φωνῆς του·
 Στὸ θλιβερὸ πικρὸ λαρύγγι
 Ἐβρασσε μόνον τὸ νερό,
 Κ' ὕστερα κύλησε μ' ὄρμη
 Στὸ ῥέμα μέσα τὸ κορμί του,
 Κύλησε ἐχάθῃ τὸ κορμί
 Στὴ θλιβερὴ στερνὴν ὁρμή του.
 Κ' ἡ ἀνυπόταχτη Μαρώ,
 Τοῦ μυλωνᾶ ἡ νέα γυναῖκα,
 Τοῦ μαραζάρη μυλωνᾶ,
 Πάλι στὸ δάσος ξεκινᾷ.

Στὰ στήθη τὰ ἐπιθυμητὰ
 Πλέκει τὰ δοῦσα τὰ μαλλιά της·
 Κόκκινο ἀνθὸ φορεῖ σ' αὐτὰ
 Ποὺ ἀνάβει σὰν ἡ ἐπιθυμία της.

1903

M. A.

Σ Ε Ρ Ε Ν Α Τ Α

Στὸ περιγιάλι τὸ ἔρημο τὴν ξαστεριά ἐκυτοῦσα
 Καὶ λιγωμένη ἡ θάλασσα ἡ ἀπαλοκιματοῦσα
 Σὰν ἀργυρὸ κοιδούνισμα τὸ φλίγισμά της χίνει
 Στὴν ἄφραστη γαλήνη.

Χιλιάδες τᾶστρα, σὰν καρδιές ποὺ ἀπὸ τὴ γῆ ἔχουν φύγει,
 Κρουφολαοῦν χαϊδευτικά μὲ δλόφωτο παλμό
 Καὶ ἀνάμεσά τους τὸ βουβὸ φεγγάρι, τί χλωμὸ
 Τὸ δρόμο του ξανοίγει...

Ταξιδευτὴς ὁ στοχασμὸς στῆς Νύχτας τὸ βασίλειο
 Παλιὰ πατρίδα ἀναζητᾷ καὶ δὲν ποθεῖ τὸν ἥλιο...
 Γροικᾷ ἡ καρδιά τὴ μουσικὴ τῆς σιγαλιάς καὶ πλέει
 Στὴ μέθη καὶ ἀργοκλαίει.

Ἄχ! τῆς γαλήνης ἡ δροσιά, ποὺ ἐπότισε τὸ νοῦ μου,
 Καὶ κρίνων ξεφυτρώνουνε μπομπουκία σὶ λογισμοί!
 Ἄχ! νανουρίστρας Λημονιάς σιγόλαλοι ψαλμοὶ
 Στὰ πλάτη τοῦρανοῦ μου!

Σὲ τάφους μυριανθόσπαρτους ξυπνᾷ τὰ ὄνειρά μου·
 Τὸ παραμῦθι μίας ζωῆς μου λένε δλόγυρά μου
 Καὶ μοῦ θυμᾷ τὸς καιροὺς, ποὺ ἐπρόσμενα νεφούλα
 Χιλιόκαλη παιδούλα...

Τέτοιας γλυκυτάτης βραδυᾶς πονετικὴ Γαλήνη,
 Πρὶν μ' εἶρη τοῦ χιλόπουρου τὸ φυσομανητό,
 Τ' ὠραῖο παλάτι ἄς ἐνωῶθα τῆς Νύχτης τὸ ἀνοιχτό
 Γιὰ πάντα νὰ μοῦ κλείνῃ.

Κ' ἐγὼ στή λίγη μου ζωή, πὺν ἀγέραστη θ' ἀφήσω,
Χαρά μου ἂν κλάψω πὺν πολὺν καὶ ἂν γλυκοτραγουδήσω.
Τῆς Σφίγγας δὲν ξαναρωτῶ τὰ μυστικά νὰ μάθω...

Χρυσόνειρα ἐγὼ πλάθω.

Καρδιά μιὰ λύρα Αἰολικὴ στὰ στήθη μου ἔχω βάλει
Καὶ ἱεροφάντης Σου πιστός, στοῦ κόσμου τὸν καϊμό,
Παρηγορήτρα μου Ὁμορφιά, νοιώθω ἁρμονίας παλμό
Στὶς χορδές της νὰ πάλῃ.

10/7/1907

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Γλυκὰ τὸν ἥλιο χαιρετοῦν καὶ τὴν καθάρια μέρα
Τὰ κουδουνάκια τῶν ἀρνιῶν πὺν βόσκουν στήν πλαγιά
Παθιάρια ἀθώρητου βοσκοῦ σιγολαλεῖ φλογέρα
Καὶ τὸ ἀγεράκι ἐμύρωσε τοῦ θυμαριοῦ εὐωδιά.

Ἔλα, καλή μου, δόσε μου τὰ δροσερά σου χεῖλια
Ν' ἀργορρουφάω τὴν ὁμορφιὰ τοῦ ἀνέφελου οὐρανοῦ
Τὸ πεῦκο μᾶς χαμογελά καὶ κλειῶ τραγούδια χίλια
Στὰ στήθια μου σὰν μουσικὴ πελάγου ἀλαργινοῦ.

Ἀπὸ τίς λεῦκες πὺν ὁμορφη, πὺν φωτεινὴ ἀπ' τὸν ἥλιο,
Καὶ ἀκόμα ἀπ' τὸ νιοθέριστο τὸν κάμπο πὺν ξανθή,
Στὴν ἀγκαλιά σου τὴ λευκὴ ποῦναι χαρὰς βασιλείο,
Κοκκινολούλουδη ῥοδιὰ ἢ ἀγάπη μου θ' ἀνθῇ.

1907.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΠΟ ΤΟ "HOMO SUM."

— Πουλί δὲν εἶμαι νὰ πετάξω στὸν ἀέρα...
Τὸ σιδερένιο δαχτυλίδι τοῦ ἀρρεβῶνα
Μοῦ φόρεσεν ἢ Μοῖρα, κ' ἔχω γίνει ταῖρι
Στὴ Θλίψη, πὺν με ὑψώνει ἀπὸ τὸ χῶμα...

Μάταια τὰ καταφρόνια μου στὸν Κόσμο
Φτάνει μόνο ἓνα γέλοιο, ἓνα τραγούδι
Νὰ φουντώσῃ στὰ στήθια τὸ λουλούδι
Τῆς Ζωῆς, τῆς Χαρᾶς, τῆς Καλωσύνης.
Μιᾶς μαννούλας τὸ κλάμα φτάνει μόνο
Σὰ λυχνάρι νὰ μοῦ ἀνάψῃ τὸν Πόνο...
Τὸ τσαπί, τὸ σπαθί, τὸ δοξάρι
Μοῦ εἶναι πάντα στὸ πλάι ἀδερφοί
Κι' ἂν σταθῶ πονθενὰ ν' ἀγροικήσω
Τί νὰ λήῃ στ' ὄνειρό της ἡ Φύση,
Τί τραγούδι ἀνακροῦν τὰ πουλιά,
Νοιώθω ἢ ὦρα νὰ φεύγῃ ἀπὸ μπρὸς μου
Καὶ τὸ ἔρμο στρατὶ παίρνω πάλι...
Κι' ἂν τὸ φῶς τοῦ ὀνείρου με ὑψώνει,
Μιὰ Γυναίκα τὸν πόθο μοῦ ἀνάβει...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΜΙΚΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Περὶ λυπα σφουρίζοντας ποτίζω
Τὸ μαῦρο μας στή δροσερὴ πηγὴ
Ἐπέθανε τ' ὀλόξανθο κοράσι,
Ἡ Μαρία πὺν ἐπαίσαμε μαζί.

Ἀπ' τὸ φτωχὸ σπιτάκι της τὴν πῆραν
Κι' ἀπ' τὴ γλυκεῖα της κλίνη βιαστικά
Τὰ εὐγενικά της χεῖρα εἶχε βαλμένα
Πάνου στ' ἀθῆο τὸ στήθος σταυρωτά.

Μὲ τὸ παλιὸ της φόρεμα τὴν πῆραν
Στὸν τάφο της, γιατί ἦταν ἀρραμένη,
Καὶ ἀσπιδόστη καὶ παραπονεμένη
Τὴν ἔθαψαν βαθεῖα στὴ μαύρη γῆ.

ΧΩΡΙΑΤΙΚΟ

Στόν ποιητήν Ἀλέξαντρο Πάλλη.

Ἄχ, ἤθελα νὰ πάω νὰ βρῶ τ' ὄραϊο τὸ παλληκάρι
Ποὺ ἀπὸ προῖξ τὸ δειλινὸ δὲν τῶχο ματαῖδεϊ.
Ἦ μάννα μου ἀπ' τὸν ἀργαλειὸ νὰ φύγω δὲ μ' ἀφήνει
Κ' εἶναι ἡ καρδιά μου θλιβερή.

Ἄχ, ἤθελα νὰ πάω νὰ βρῶ τ' ὄραϊο τὸ παλληκάρι,
Νὰ κόψω καὶ γαρούφαλο γιὰ τοῦ ἀγαπῶ τ' αὐτί
Τὰ ζᾶ τώρα ὁ πατέρας μου νὰν τοῦ ποτίσω κραῖζει
Κ' εἶναι ἡ καρδιά μου θλιβερή.

Ἄχ, ἤθελα νὰ πάω νὰ βρῶ τ' ὄραϊο τὸ παλληκάρι,
Νὰ καὶ ὁ κακὸς μου ὁ ἀδερφὸς ποὺ μπαίνει στήν αὐλή.
Κρύβεται ὁ ἥλιος στὰ βουνὰ καὶ ἀπλώνει τὸ σκοτάδι
Κ' εἶναι ἡ καρδιά μου θλιβερή.

N. XANTZAPAS

ΠΟΘΟΣ

Στὴ χώρα ἐγώ, σὰ βασιλιάς τοῦ ἔρωτα,
Κι' ὅσα κοράσια ἀποθυμᾷ ἡ καρδιά μου,
Ἀφανισμένα ἀπ' τὴν ἀγάπη μου
Θωρῶ νὰ σπαρταρᾶν μπροστά μου.

Μάτια καὶ χεῖλια τὴ ζωὴ μου σφίγγουνε...
Ῥουφάει. Ποτέ της δὲ χορταίνει.
Μὰ κάτι ὀλοῦθε σὰ ν' ἀποζητᾷ
Πικρὴ κι' ἀραχνιασμένη.

Ἄχ! εἶναι μιὰ λαχτάρα μέσα μου
Ποὺ ἀξαίνει ὀλοένα καὶ κορώνει:
Μιὰ νύχτα μὲ τὴν Πλάση τὴν ἀπέραντη
Οἱ δυὸ μας νὰ βρεθοῦμε. Μόνος. Μόνη.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΝΑΟΣ

Λόγια γλινὰ ποὺ ἐσβήσατε
Καὶ μυρωδιὲς ποὺ πᾶτε σὰν τὰ νέφη,
Ἦχοι παλιοὶ ποὺ ἐστέλναν σας
Κάποια χερῶν ἀπ' τ' ἀσημένιο ντέφι,

Ὅλα ἓνας κόσμος ἐγινήκατε
Κ' ἓνας ὄραϊος Ναὸς καὶ μένω ἐντός σας.
Σιβυλλικά, θλιμμένα σύμβολα
Σὰν τὸ φανατικὸ τὸ θρησκο λειτουργῶ σας.

Τῶν Ὑμεναίων τὰ σήμαντρα
Μακρὰ στὴ λειτουργία μὲ κραῖζουν,
Καὶ τὴ γαλήνη σου τὴν ἀφραστη,
Ὡραῖε μου κόσμε, ἀναταράζουν.

Κι' ἐγὼ τὸν κάμπον ὄνειρεύομαι
Νὰ πάω νὰ βρῶ ποὺ τὸ ἀσφροῦλι ἀνθίζει,
Ποὺ ὁ ποταμὸς τῆς Αἰθῆς ἦρεμα
Τ' ἀλησιμονάνθια ἀναμερίζει.

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ

Στὰ λιμανάκια τώρα ποὺ ἡσυχάζουν
Στῶν ἀχρωμῶν βασιλείων τὴν ἀγγούσα
Μὲ λίγες πασσαροῦλες ἀραμένες μὲς σ' αὐτὰ,
Κάποιοι γυμνοὶ ἄνθρωποι στοὺς μῶλους
Τηρᾶν κατὰ τὸ πέλαο σιωπώντας.
Στὰ λιμανάκια τ' ἀφημένα καὶ τὰ ἔρημα
Μὲ τὰ μεγάλα τους βαροῦλκα σαπισμένα,
Ὅπου φαντάζοντε σὰ μεγαθήριων σκελετοί,
Περνοῦν οἱ γλάροι κραζόντες καὶ ἀγοπετώντας
Πρὸς τὰ νησιά μὲ τίς βαθυπράσινες στρωστές,
Καὶ οἱ κραῖξές τους μοιάζουνε σὰν κοπετοί.

Μέσα στη χώρα
 Πού τη θλίβει τὸ δαίλι
 Καὶ ἀπλώνει ἀπὸ τὰ σπίτια ἡσκιους νωθροὺς
 Καλοῦν οἱ γνώριμες καμπάνες
 Στοὺς ἐσπερινούς,
 Ἐνῶ ἀπὸ τὰ παμπάλαια χαμόσπιτα
 Κι' ἀργοπατώντας
 Προβαίνουν οἱ κυροῦλες πένθιμα βογγώντας.
 Κ' εἶναι γιὰ κείνους τοὺς ἀνθρώπους,
 Ὅπου τηρᾶν τὰ πέλαγα σιωπώντας.
 Ὡρες βαρεῖς, πού κραίνουνε μηνώντας
 Τὶς ὑστερνές τους μέρες σ' ἄλλους τόπους.

Μεσολόγγι.

ΜΙΜΗΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΑΚΗΣ

ΝΥΧΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ

Ἄπ' τὸ βουνὸ ἀργοπρόβαλε τ' δλόγιομο φεγγάρι
 Σὰν τὴν ἀγάπη καθαρὸ, σὰν τὴ λαχτάρα ὥραϊο,
 Κ' ἡ νύχτα μοιάζει τὴν αὐγὴ σὲ δροσερὴ ὁμορφιά της.
 Πέρα, στὸν ἀνηφορικὸ, φωτολουσιμένο δρόμο,
 Πού ἔρωτικά ξαπλώνεται μὲς στ' οὐρανοῦ τοὺς κόρφους,
 Ἀρρῶνιμοστο ψέλνει σιγὰ τραγούδι ὁ ἀγωγιάτης
 Κ' ἡδονικὰ ξεχίνεται σὲ σιωπηλὴ τὴ νύχτα
 Καὶ τ' ἄλογο παραπατάει καὶ τρεμογονατίζει.
 Στὴ βρύση τὴ χιονόκρουνη πῆρε νερὸ παρθένα
 Δροσάτη, κυματόστηθη, ψηλὴ καὶ γοργομάτα.
 Πούσαι, λεβέντη, νὰν τὴ ἴδῃς καὶ νὰν τρελλομεθήσῃς; —
 Στὸν ὄμο της ἀκούμπησε τὴ γιομισμένη στάμινα
 Κι' ἀλαφροπάτητη περνάει καὶ κάποτε γυρῶζει
 Καὶ τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ κυτᾷ χαμογελώντας...
 Ποῖο μαγεμένο βότανο σὲ φίλεψαν, ἀηδόνι,
 Κ' οἱ λαγκαδιὲς μεθήσανε μὲ τὴ γλυκεῖα φωνή σου;
 Νὰ πάρω δίπλα τὰ βουνά, τὶς ὁματιὲς νὰν τῶβρω
 Καὶ νὰ μαγέψω τὴν καλὴ νὰ γείρῃ σὲ πλευρό μου... —

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Οἱ λόγγοι ἐκοιμηθήκανε τὸ γαλινὸ τους ὕπνο
 Καὶ δὲν οὐρλιάζουν τὰ σκυλλιά σὲς μακρονὲς καλύβες.
 —Φῶτα, φεγγάρι, τὸ στρατὶ κ' εἶναι μακρὸς ὁ δρόμος!
 Κι' ἂν δῆς διαβάτες νᾶρχονται κι' ἂν δῆς χωριατοπούλες,
 Κρύψου πίσω ἀπ' τὰ σύγνεφα νὰ σκοτεινιάσῃ ἡ στρατά.
 Κι' ἂν δῆς καὶ τὴν ἀγάπη μου γυρτὴ σὲ παραθύρι
 Νὰ τραγουδάῃ δακρυζώντας σὰν τὸ ἔρημο τ' ἀηδόνι,
 Πές της νὰ πᾶ νὰ στολιστῇ σὰ μυγδαλιὰ ἀνθισμένη,
 Νὰ βάλλῃ φουλία στὰ μαλλιά, στὰ χέρια δαχτυλίδια
 Καὶ σὲ σεμνὸν κρεβάτι της νὰ ξεφυλλίσῃ κρίνους,
 Γιατὶ σὲ λίγο θὲ νὰ ρθῶ νὰν τὴ γλυκοφιλήσω.
 —Φῶτα, φεγγάρι, τὸ στρατὶ κ' εἶναι μακρὸς ὁ δρόμος! —

SIEGFRIED

ΒΡΑΔΥΝΗ ΘΛΙΨΗ

Ἀπόψε γιατί σβήνουνε τὰ μάτια σου
 Κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρα τὰ κουρασμένα;
 Γιατὶ εἶν' ἀχνὴ ἡ θεωρία σου ἡ φεγγαρόχνη,
 Τὰ χεῖλιά σου κλειστὰ καὶ μαραμένα;

Τὸ φῶς πεθαίνει γύρω μας καὶ μέσα μας
 Καὶ ξεψυχᾷ τὰ λουλούδια σὲ μαῦρο βράδυ.
 Μὴν κλαίει ἡ καρδιά σου τὶς ψυχούλες τους
 Πού σὰν οἱ ἐλπίδες μας πλανιόυνται σὲ σκοτάδι;

Ἡ θλίψη πού σταλάζει δλόγγορα
 Φέγγει στὰ μάτια σου τὰ κουρασμένα,
 Στὴν ὄψη σου περνάει ὁ πόνος μας
 Κι' ἀνθεῖ στὰ χεῖλιά σου τὰ μαραμένα...

Ἄ! μὴν κουνιέσαι, τώρα στὸ γαλίνεμα
 Νὰ πῶ ἀπ' τὴ θλίψη σου στὸ μαῦρο βράδυ,
 Καὶ στῶν χλωμῶν χειλιῶν σου τὸ τρεμούλιασμα
 Νὰ βαφτιστῇ ἡ ψυχὴ μου—σκότος στὸ σκοτάδι...

Κάθε χειμῶνα ἀπὸ τὴ στέγη μου
 Σιγὰ στάζει ἡ βροχὴ καὶ δὲ μ' ἀφήνει
 Νὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ στὸν ὕπνο μου γαλήνη.
 Κ' ἡ στάλα κλαίει καὶ κλαίει...

Κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἀγάπη μου
 Θυμοῦμαι, ὅλη ἡ καρδιά μου χειμωνιάζει,
 Καὶ κάποιο δάκρυ μέσα μου ἀργοστάζει,
 Καὶ κλαίει ἡ καρδιά μου, κλαίει...

Βαθεῖα κι' ἀργὰ τὸ πιάνο σου βογγάει
 Βαρειοὺς καὶ πένθιμους λυγμοὺς καὶ θρήνους,
 Στὰ φιλντισένια δάχτυλα ξεσπάει
 Καὶ πάει λιπόθυμα ὁ ῥυθμὸς μ' ἐκείνους.

Ξέγνοιαστος στὸ καράβι τῆς ψυχῆς μου
 Γιὰ τὸ νησι τῶν πόθων μου μισεύω
 Καὶ τὸ τραγούδι τῆς φτωχῆς ζωῆς μου
 Στοῦ πιάνου σου τὸ θρήνο ξαγναντεύω.

Κάθε του νότα καὶ ῥυθμὸς μετροᾶνε
 Τὴ μακρινή μου στράτα τὴν ἀνήλια,
 Μὰ οἱ πῶς ἀκριβές μου νότες πάντα θάναται
 Τὰ φιλντισένια σου μικρὰ δαχτύλια...

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ

ΑΡΧΑΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κι' ἂν μοῦ τὸ τραγουδᾷν κάθε βραδιὰ
 Βαθιόλαλες κιθάρες ποῦμαι θεὰ τῶν ἄστρων,
 Ὁ ἀμούστακος ποιητὴς δὲ μ' ἀγαπᾷ,
 Ποὺ πῆρε, τὴ δροσιὰ ἔχοντας τῶν ἴων,
 Τὸ δεύτερο στεφάνι τῶν Διονυσίων.

Κι' ἐνῶ ἔχω τόσα πλούτια περισσά,
 Στὰ ῥόδα μέσα τῶν γλεντιῶν σκορπάει τὸ βίός του
 Καὶ ἀδειάζοντας τῆς Κύπρος τὰ κρασιὰ
 Τὶς διαλεχτὲς μαγεύει τῆς Μιλήτου
 Μὲ τὰ σοφὰ του λόγια καὶ μὲ τὸ φιλὶ του

Κ' οἱ ὅμοι του περιστέρια εἶναι λευκά
 Ἀνάμεσά των σὰν μὲς σὲ ναοῦ κολῶνες!
 Κι' ὅμως μοῦ λέν πὼς εἶμαι μιὰ θεά!...
 Ὡ! ἂς ἤμουν, νὰ μπορῶ ν' ἀλλάζω φύση,
 Νὰ γίνωμαι ἓνας ἔφηβος, ἡ πλήθια βρύση

Τοῦ ἔρωτά μου μ' ἀντρίκια ἐλευθεριὰ
 Στὰ πῶς γλυκόσωμα κορίτσια νὰ στερεύη,
 Καὶ σὴν καρπόβριθην ἀρογιάλιὰ
 Τῆς Καλυψῶς, μὲ νιοῦ βασιλιά χάρη,
 Νὰ ἐναναγοῦσα μιὰ νυχτιά μὲ τὸ φεγγάρι!...

Κ. Ι. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΟΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΚΟΣΜΟΥ"

Ὅταν κοιμᾶται ὁ Κόσμος ὁ πραγματικός,
 Εὐπνοῦν τὰ μυστικά τοῦ Ὀνειροκόσμου...
 Ἐχουν πεθάνει ὅλα τὰ ὅγῃ τῆς σαρκὸς
 Καὶ ὁ θόλος μὲ τ' ἀστέρια εἶναι δικός μου!

Καὶ οἱ πόθοι παίρνουν κάτι ἀπὸ τὰ κύματα
Καὶ κάτι ἀπ' τὴ γλωμάδα τῆς σελήνης,
Καὶ στῆς ψυχῆς τὸ ἡδονικὸ τὸ ἀγκάλιασμα
Τὴν Πλάση μεθησμένη ἀπαλοκλείνεις.....

Ξεχνούνται στὴν ἄβυσσο τὰ Ἰδανικά
Σὲ κάθε συννεφάκι τρέμει ἀπὸ 'να!
.... Καὶ τὸ ἀγνοφίλημα τῆς ἀνοιξης νικᾷ
Τὸ παγερὸ φιλάκι τοῦ χειμῶνα.....

Καὶ ἡ Φαντασία τινάζεται ὡς τὰ σύννεφα
Καὶ μὲ τὰ διψασμένα της τὰ χεῖλη
Τ' ἀγνὰ χεῖλάκια σμίγει καὶ τὰ δλόδροσα
Τοῦ κάθε Ἰδανικοῦ ποῦ θ' ἀνατεῖλη.....

.... Καὶ τὰ τρεμουλιαστά τους, τὰ τρελλὰ φιλιὰ
Εἶναι τ' ἀγνὰ Ὀνειρά μου!.... Γύρω ἀπλώθη
Θλιμμένο ἀφροῦ παράπονο, σιγολαλιά,
Καὶ στὸν ἀφρὸ ἐδρoσίστηκαν οἱ πόθοι.....

.... Ὅλα εἶναι ἀγκάλες: ἡ ψυχὴ, τὰ κύματα
Ποῦ τὰ σκοτάδια πέπλο ἔχουνε πάρει.....
Καὶ τ' ἄστρα εἶναι φιλιὰ ποῦ ἐκρυσταλλώθηκαν,
Λυγμὸς κρυσταλλωμένος τὸ φεγγάρι!

Καὶ σβήνουν ὅλα στὴ Γαλήνη..... Καὶ
Γλυκοχαράζει! ὦ, πνίξε τὴν ὁρμὴ σου.....
.... Ῥόδινε Κόσμε, ξύπνα ἐσύ, Πραγματικέ,
Καὶ σύ, γλωμὲ Ὀνειρόκοσμε, κοιμήσου.....

17/4/1907

ΛΕΥΚΕΣ ΨΥΧΟΥΛΕΣ

Ἀρπάξα κάποιους στίχους μου στὰ δάχτυλα,
Τοὺς ἔσκισα, τοὺς σπύραξα, ἕνα-ἕνα
Τὰ χίλια κομματάκια τους κουρέλιασα
Καὶ τὰ χαρτάκια ἐπέταξαν θλιμμένα...

Καὶ σὰ λευκὲς ψυχοῦλες μοῦ ἐφάνηκανε...
Τὸ τριξιμό τους ἦταν μοιρολόι!
Τρεμουλιαστὲς στὸν ἄνεμο ἐκολύπησαν
Καὶ ἀγάλια ἐγλυκοστάλαξαν στὴ γλὴ...

... Εἶναι στιγμὲς ποῦ πνίγομαι, ποῦ πνίγομαι
Ἀνοίγω τὸ παράθυρο καὶ μένω
Ὀλόβαθα σὰ νὰ μὲ στραγγαλίζουνε,
Μὲ σκίζει κάποιο δάχτυλο κρυμμένο!

Καί, ἄχ! τὰ χαρτάκια τάχα δὲν ἐπόνεσαν;
Ποῖος ἔξερει σὲ ποιά γλῶσσα κρυφοκλαῖνε...
Μὰ ὁ Πόνος τίς ψυχὲς ἔχει χαρτάκια του
... Κλάψε, καρδιά μου, στίχε σπαραγμένε!...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

“ΟΝΕΙΡΩΝ ΣΥΝΤΡΙΜΜΑΤΑ,”

... πόθος καὶ κακῶν ἄφ' ἧν τις
καὶ γὰρ θ' ἡδαιμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον,
ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χερσὶν κατεῖχον.
ΣΟΦΟΚΛΗΣ (Οἰαίπους ἐπὶ Κολωνῶν)

Ἡμέρες περασμένες ποῦ σὰς ἔζησα,
Γιὰ πάντα πιά γεγρεῖς, σβησμένες τώρα,
Τὰ ῥόδα σὰς ἀκόμα δὲ μαράθηκαν,
Τ' ἄνθια σὰς εἶναι ἀκόμα μυροφόρα...

Στὴ θλιβερὴ σὰς ὥπῃ τῆς παντοτεινῆς
Γαλήνης τὸ λαμπρὸ μυστήριον ἐχύθη,
Κ' οἱ δακρυσμένες σὰς ψυχὲς ποῦ ἐπέταξαν
Κάποιο παλιὸ μοῦ λέν, γνωστὸ μου παραμῦθι...

« Πάντοτε θὰ ποθῆτε καὶ θὰ θέλετε
 Ὅ,τι εἶναι μακρυνὸ κι' ὅ,τι ἐμαράνθη,
 Θὰ νοσταλγῆτε πάντα πίκρες ποὺ ἔσβησαν,
 Θὰ ῥαίνετε τῆς δυστυχίας τὸν τάφο μὲ ἄνθη ... »

Πάντα θὰ σᾶς τραβάη κάτι ἀνύπαρχτο,
 Τὰ μάτια σας θὰ βλέπουν πάντοτε πρὸς τ' ἄστρο,
 Καὶ κάτι ἀνθάκια ποὺ σᾶς καρτεροῦν, σᾶς καρτεροῦν,
 Θ' ἀφήνετε νὰ ξεψυχᾶνε σὲ μιὰ γλάστρα ... »

Αὐτά, φωνὲς τῶν ἡμερῶν ποὺ ἐπέρασαν,
 Λυπητερὰ μὲς στὴν ψυχὴ μου εἴχατε ψάλει,
 Κι' ὅλη μου τὴν καρδιά ἔναν πόθο ἐκάνατε :
 — Παλιά μου χρόνια, νὰ σᾶς ξαναζήσω πάλι ...

17/1/1907.

* * *

Πῶς λαχταρᾶω γιὰ τὴ γαλήνη ...
 Ἀπ' ὅλους τοὺς ῥυθμοὺς τοὺς μουσικοὺς,
 Κι' ἀπ' ὅλες τὶς πανόμορφες τὶς ῥίμες καὶ τοὺς στίχους,
 Πόσο γλυκώτερα καὶ πλέον ἁρμονικὰ
 Ὅσα ποτὲ δὲν πρόφεραν τὰ χεῖλη,
 Ὅ,τι κοιμᾶται μέσα μας προτοῦ νὰ γεννηθῇ ...
 Ὡ τρυφερὰ λογάκια μαγικά,
 Μὲς στὴν ψυχὴ μου ἀναπαμένα,
 Δὲ θέλω καμιὰ δύναμη ποτέ, ποτὲ στὸ φῶς,
 Ὡ κοιμισμένα, ὦ πεθαμένα νὰ σᾶς στείλῃ ...
 Μείνετε ἐκεῖ, καίμενοι μου, κρυφοί μου πόθοι,
 Στοῦ μυστηρίου τὸ θάμπωμα ...
 Ἀπ' ὅλους τοὺς ῥυθμοὺς τοὺς μουσικοὺς
 Πόσ' ὁμορφότερο ὅ,τι δὲν εἰπώθη ...

19/12/1906.

ΛΟΕΓΓΡΙΝ

ΤΙΜΗ Λ. 50

Παρακαλοῦμε ὅσοι ἀλλάζουν διεύθυνση νὰ μᾶς εἰδο-
ποιοῦν, καθὼς καὶ ὅσοι δε λαβαίνουν ταχτικά τὸ φύλλο.

